

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 286/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 45/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu elektronickou formou 8. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Csp 45/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že v napadnutom konaní má procesné postavenie žalovanej, proti ktorej sa žalobca domáhal zaplata sumy 9 599,42 eur spolu s príslušenstvom, okresný súd rozsudkom č. k. 14 Csp 45/2018–340 z 13. mája 2022 [(právoplatný 15. júla 2022, pozn.), ďalej len „rozsudok okresného súdu“] žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V tejto súvislosti osobitne namieta postup okresného súdu, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o náhrade trov konania, a to aj napriek tomu, že ide o nenáročné administratívne rozhodovanie podľa obsahu súdneho spisu a podaním z 26. júla 2022 si požadovanú náhradu trov konania vyčíslila. V dôsledku absencie rozhodnutia o náhrade trov konania sťažovateľka odvodzuje zásah do jej namietaných práv.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom tohto základného práva odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04, I. ÚS 317/2022).

5. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

6. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že v čase jej podania (8. marca 2023, pozn.) bolo v merite prejednávanej veci právoplatne rozhodnuté a napadnuté konanie prebieha už len vo fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania (bod 2 tohto uznesenia, pozn.). Ústavný súd primárne konštatuje, že aj keď napadnuté konanie od jeho začatia do právoplatnosti meritórneho rozsudku okresného súdu vykazuje istú mieru procesnej nehospodárnosti, na strane druhej sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nenamietala postup okresného súdu v napadnutom konaní ako celku, ale výhradne len nečinnosť okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o výške náhrady trov konania, pričom vymedzila aj konkrétne obdobie nečinnosti okresného súdu, a to ku dňu podania ústavnej sťažnosti v trvaní viac ako sedem mesiacov od právoplatnosti rozsudku okresného súdu. Reflektujúc sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, v rámci predbežného prerokovania jej ústavnej sťažnosti tak prichádza do úvahy výlučne posúdenie časového obdobia postupu okresného súdu pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania, čím je zároveň determinovaný predmet prieskumu ústavného súdu.

7. Prednesené právne posúdenie vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorý v prípade Čičmanec proti Slovenskej republike (rozsudok z 28. 6. 2016 k sťažnosti č. 65302/11) okrem iného judikoval, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky stupne konania týkajúce sa rozhodovania o občianskych právach a záväzkoch vrátane konania nasledujúceho

po rozsudku v merite veci (čo zahŕňa aj fázu konania týkajúcu sa trov) boli rozhodnuté v primeranej lehote. Zároveň však v bode 46 uvedeného rozsudku EŠLP uviedol, že na účely čl. 35 ods. 1 dohovoru je potrebné formulovať ústavnú sťažnosť takým spôsobom, ktorý umožní ústavnému súdu preskúmať celkovú dĺžku namietaného konania.

8. Keďže sťažovateľka sťažnosťou naráciou rozporovala len postup okresného súdu pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania v trvaní niečo viac ako sedem mesiacov, čím neumožnila ústavnoprávny prieskum napadnutého konania ako celku, ústavný súd rezultuje, že postup okresného súdu v etape týkajúcej sa rozhodovania len o výške náhrady trov sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by svojou intenzitou bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Ústavný súd na záver akcentuje, že podľa § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) rozhodovanie o trovách konania prebieha v dvoch fázach, a to tak, že najskôr súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne o nároku na náhradu trov konania, a po právoplatnosti tohto rozhodnutia rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Civilný sporový poriadok neustanovuje žiadnu lehotu, v ktorej je súd povinný rozhodnúť o výške trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnom konečnom rozhodnutí, avšak aj v tejto fáze konania je súd povinný rešpektovať základný princíp rýchlosti a hospodárnosti konania (čl. 17 CSP). Je primárne úlohou všeobecného súdu, aby zväžil ním prejednávanú vec z hľadísk rýchlosti a hospodárnosti konania a aby následne zvolil vhodný postup. Ústavný súd zvolený procesný postup môže preskúmať a v prípade, že by všeobecný súd svojou voľbou zapríčinil priet'ahy s požadovanou ústavnou intenzitou, založil by tým dôvod na vyslovenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (m. m. IV. ÚS 483/2021).

10. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že v napadnutom konaní nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou namietaných práv, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

12. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nevyklučuje možnosť, aby sťažovateľka v prípade pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu podala svoju ústavnú sťažnosť opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. mája 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu